

Věra Štemproková se narodila 21. ledna 1934 v Klecanech, kde žila se svou rodinou a žije tam doteď s její dcerou. Je jedináček, a proto si jako malá ráda chodila hrát ven s kamarádkami, aby netrávila čas sama.

Její maminka Marie Fialová, která se narodila v roce 1904, byla celý život v domácnosti. Tatínek Josef Fiala se narodil v roce 1900 a živil se jako automechanik.

Od narození Věra bydlela společně s rodiči a prarodiči v Klecanech. Její dědeček Karel Smolík bojoval v první světové válce a mezi lety 1933-1942 byl starostou Klecan. Její babička Rozálie Smolíková byla druhá hlavní žena v domácnosti. Dětství si velice užila.

Do obecné školy začala chodit ve druhém roce 2. světové války. V jejím 4. ročníku obsadili školu Němci a vytvořili z ní ubytovnu pro vojáky. Aby měli žáci nějakou výuku, vzal si třídu paní Štemprokové pod křídla pan farář a uvolnil jim jednu místnost na faře. Před koncem války musela přestoupit na jinou školu a musela se učit německy a umět zpívat německou hymnu. Po válce se vrátila do původní školy. Střední zdravotní školu bohužel z finančních důvodů nedokončila a poté nastoupila do svého prvního zaměstnání u Státních statků.

Celý život pak vykonávala kancelářské práce, posledních třicet let pracovala ve Výzkumném ústavu přístrojů jaderné techniky kousek od jejího bydliště, tím pádem mohla do práce chodit pěšky.

S budoucím manželem Oldřichem Štemprokem, který se narodil 21. srpna roku 1930, se seznámila na vesnické zábavě. V roce 1955 se vdala a v roce 1956 s ním založila rodinu. Díky manželovi, který byl skautem od dětství, poznala skautské hnutí. Když byl obnoven skaut v roce 1968, paní Štemproková a její manžel uspořádali dva letní tábory. Po roce 1970 se manžela snažili přesvědčit, aby vedl děti v Pionýrské organizaci, ale nechtěl. Naštěstí jim nikdo nenabídl žádné jiné členství a i jejich děti prošli školami bez Pionýrské organizace.

Když přišel podzim listopadu 1989, zjistila paní Štemproková informaci o napadení studentů od kolegyně z práce. Její dcera se zúčastnila tematického pochodu, a tak měli pravdivé informace. Paní Štemproková velice fandila, věřila a těšila se, že budou moci říkat, co si myslí, budou cestovat a hlavně, že se budou moci zase hlásit ke skautskému hnutí. Členové, kteří skautovali roku 1968 spolu s mladšími uskutečnili nábor na děti. Dcera se věnovala nejmladším holčičkám a byla zhotovena skautská vlajka. V současné době žije paní Štemproková společně s její dcerou v rodinném domě po rodičích.